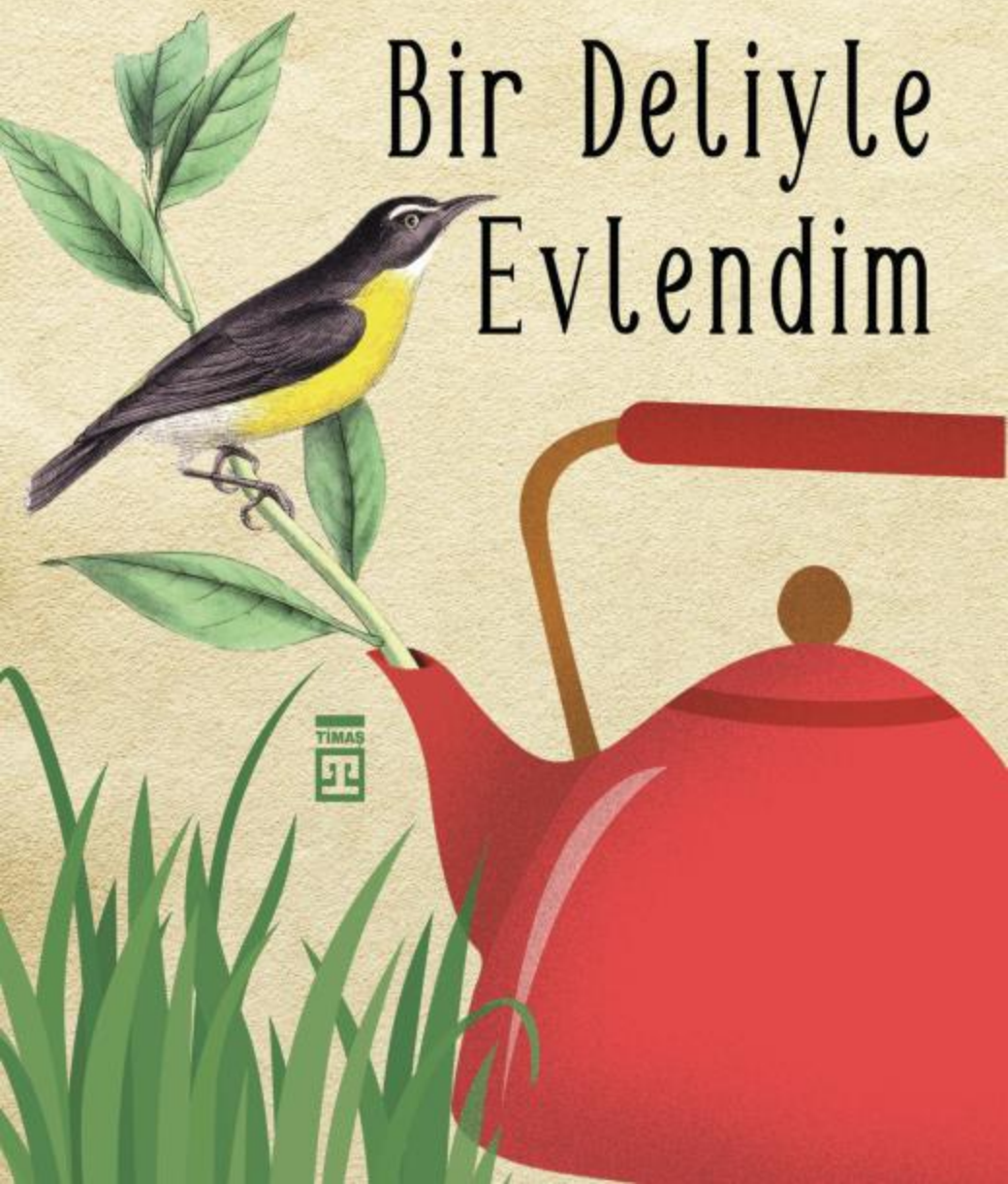

HEKİMOĞLU İSMAİL

Bir Deliyle Evlendim

BİR DELİYLE EVLENDİM

Hekimoğlu İsmail

HEKİMOĞLU İSMAİL

Asıl adı Ömer Okçu'dur. 1932 yılında Erzincan'da doğdu. Müstear adını Hekimoğlu lakabıyla tanınan dedesi İsmail Efendi'den aldı. Babası Fahri Efendi, Kazım Karabekir Paşa'nın ordusunda uzun yıllar askerlik yapmış ve İstiklal Madalyası kazanmıştı. Annesi, Kemahlı Mahbube Hanım, zarif bir Osmanlı hanımefendisiydi.

1939 Erzincan depreminde göçük altında kalan ve yaralı olarak kurtarılan Ömer Okçu, ilkokulu ve ortaokulu çok zor şartlar altında bitirdi.

1950'de girdiği Zırhlı Birlikler Okulu'ndan Haziran 1952'de pekiyi derece ile mezun oldu.

Tuzla Uçaksavar Okulu'nda katıldığı 6 aylık kursu başarıyla tamamlayan Ömer Okçu, Amerika'ya füze eğitimi almaya gitti.

1952'de bir yandan milliyetçi kitap ve dergileri, bir yandan da batı klasiklerinin büyük bir bölümünü okudu. 1953'te Serdengeçti ve Büyük Doğu dergileriyle tanıştı. O güne kadar hiçbir dinî eğitim almayan ama dergilerde okuduğu İslami hayattan etkilenen Ömer Okçu, bu konuda araştırmalar yaptı. İlk işi Ömer Nasuhi Bilmen'in ilmihalini okuyup namaza başlamak oldu. Yine aynı dönemde Said Nursi'nin dinî kitaplar yazdığını ve bu yüzden hapiste olduğunu öğrendi. Bundan çok etkilenip Risale-i Nurları okumaya ve anlamaya çalıştı.

Amerika'dan Necip Fazıl'a yazdığı mektup, Büyük Doğu'da yayınlanınca bu dergideki yazarlığı başlamış oldu.

Türkiye'ye döndükten sonra 1959 yılında Sermin Hanımla evlendi. 1960'ta oğlu Osman ve 1965'te kızı Ayşenur dünyaya geldi.

1967'de Minyeli Abdullah romanı neşredildi. Minyeli Abdullah romanından dolayı evine defalarca baskın düzenlendi, pek çok defa sorgulandı.

1972 yılında emekli oldu. Yurt içinde ve yurt dışında yüzlerce konferans verdi. Zaman gazetesinde köşe yazıları yazmaya başladı.

1994'te Harran Üniversitesi Fahri Edebiyat Doktorası unvanına layık görüldü. Hekimoğlu İsmail okumaya, yazmaya ve konferanslarına devam ediyor.

Yayımlanmış Eserleri

Romanları: Minyeli Abdullah, Maznun, Sibel, Bir Deliyle Evlendim, Firavunun Öldüremediği Musa'dır, Cumhuriyet Çocuğu

Hikayeleri: Menan Cinleri, Hayata Düşülen Dipnotlar

Biyografi: 100 Soruda Bediüzzaman, Mehmed Akif'e Göre Dün Bugün Yarın Şiir Derlemesi: Sevdalı Şiirler (2 cilt)

Düşünce: Derdimi Seviyorum, Güneşi Arayan Adam, Sonsuza Yürüyüş, Müslüman ve Para, Mum, İnsan Bu, Bir Millet Uyanıyor, Düşünceler, Yapraklar, Tefekkür, Akıl ve Gerçek, Neye Nasıl İnanırım?, Ölüm Yokluk mudur?, İyiliğin Kaynağı, Mecnun Gezenin Leyla'sı, İyi Günde Kötü Günde Evlilik, Allah Kullarıyla Nasıl Konuşur?, Allah'a Yaklaştıran Ameller, Zamanın Efendisi Bediüzzaman, His ve Fikir, Bir Işık Görüyorum, Yüzyıllık Müjde.

Gözlerimi açtığımda uykunun zerresi yoktu. Saate baktım, beşi geçiyordu; güneş daha doğmamış... Gece lambasının pembe ışığı odamı doldurmuş... Buzdolabının sesine canım sıkıldı, saatin tık tıkları neyse... Kalktım, perdeyi açıp cama dayandım, masmavi gökte gecedan kalan birkaç yıldız... Çok, ama çok hafif bir meltem... Ya çiçekler... Renk renk çiçekler, minnacık yapraklar, hepsi dünyaya gözünü yeni açmış... Ben de dünyaya gözümü açtım; uyanmasaydım, gitmiştim.

Şehir öylesine sessiz, evlerin pencereleri kör, yollar donmuş ırmaklar gibi, arabaların canı çıkmış... Keşke bir kedi yahut köpek görünseydi... Keşke, evet keşke demeye kalmadan kuşlar imdadıma yetişti. Kuş olmayı ne kadar çok isterdim, uçup gitsem, ama nereye? Yine cevapsız sorular beynimi tırmalıyor. Ne kadar güzel bir sabah ve ne kadar huysuz sorular...

Sabaha çıkmak, gecenin karanlığından, günün aydınlığına... Ciğerlerimi şişirebildiğim kadar şişirdim, derin bir nefes aldım: “Oh ne kadar güzel!”

Acaba karanlıkla ışığın kavgasını var? Yoksa gecenin karanlığı, ağaran saçlarını yolmak mı istiyor?

Yine mi sorular? Sorusu olmayan bir dünyada yaşamak isterdim.

Kendime geldim, ben şu dünyada yaşıyorum... Dünyayı ve kainatı bildiğim kadarıyla hayal ettim, çok büyük bir âlemde çok

küçüğüm... Hayata bir mana veremiyorum, pencereyi o âlemin yüzüne kapattım, perdemi güneşe açtım, şimdi bir çay içmeliyim, belki iki lokma kek, yanan yüreğime bir bardak su... Ben neyim? Aynalar siz söyleyin bana, ben kimim?

1978 yılının mayıs ayına yeni girmiştik, takvimleri tüketerek bugüne geldik, bir yaprak daha kopardım: “Ömrümün bir günü daha gitti” diye mırıldandım. Takvim yaprağına baktım, baktım, okumadım; onu yırtmak istedim, geçen günlerim gibi çöpe atmak istedim, çöpe atılan yıllarımı hatırladım, içim sıkıldı. Ben bir şeyler istiyordum, ne istediğimi bilmiyordum. Ben bir şeyler olmak istiyordum, ne olacağımı bilmiyordum. Ben, bir bedende yaşayan iki ruh muydum? Beni herkes tanıyor ve biliyor; bir ben de var ki, onu sadece ben biliyorum. Birdenbire irkildim. Bildiğim beni, aslında ben de bilmiyorum. Sadece onun varlığından haberdarım. Ellerimle tutamıyorum, gözlerimle göremiyorum. Uyku, dünyaya çekilen perde; rüyalar, bir başka dünyanın kapısını açar. Demek ki iki türlü dünyada yaşıyorum...

Hayaller ve gerçekler de birbirine zıt iki dünyada beni yaşıyor.
İnsanlara elimi uzatmak istiyorum, gül ile diken...

Göğsümdeki düğümü çözemiyorum, gönlüme nazım geçmiyor.

Lord Byron’u hatırladım. O, İskoçya üzerine çöken koyu karanlığın içinde büyüyünce çektiği çileler yetmiyormuş gibi geleceğini de kederli gördü, çok kötü bir şekilde öleceğini düşündü, kayıtsız yaşadı, yaptığı evliliklerin hiçbirinde mesut olmadı, en sadık hanımını çıldırmanın çizgisine getirdi. Çocuklarına sahip çıkmadı. İngiltere, İspanya ve İtalya’da dolaştı; Yunanistan’da can verdi. “Ölmeyen zincirsiz düşüncelerin, zindanda bile seni aydınlatır. Seni

kalbinde saklayanlar varsa bil ki orası sevginin yuvasıdır” diyen bu şair ne yazık ki kendini idare edemediği halde başkalarına çok şey söyledi; çoklarına çile çektirdi. Acaba ben de öyle miyim?

Hayatta tek tesellim, tek dayanağım okul. Arabamı park ettikten sonra çiçeklere, çimenlere baktım. Bunları, kuşları, kelebekleri neden çok seviyorum? Kumar makinalarını görünce kaşlarımı çattım. Bazıları 25 sent atarak şanslarını dener. Bir şey çıkmazsa “Allah belasını versin” der giderler. Kumarı bu dünyanın dışına atamadık, 25 sentliğine razı olduk. Makina öyle ayarlanmış ki mutlaka firma kazanıyor.

Odama girdim, her günkü gibi temiz ve düzenli. Bir kaç bisküviyle, bir bardak portakal suyu geldi, hemen hemen her sabah böyle... Az kalsın unutacaktım, burası Amerika; ben İndiana’da İngilizce öğretmeni Selena...

İçeri bir genç girdi. Oooo, ben onu çok iyi tanıyorum, öğrencim... Çok uzak diyardan gelmiş, ismi Şeref, ben onu Honor diye çağırırım.

– Günaydın öğretmenim...

– Günaydın...

Şeref’te bir tuhafılık var, devam ettim:

– Doktora tezi falan nasıl gidiyor? Ben hâlâ senin öğretmenimim...

Elini cebine atınca irkildim, bir zarf çıkardı:

– Öğretmenim bu zarfı size verebilir miyim? dedi.

Tuhafılık sırası bana gelmişti. Zarfı, daha doğrusu mektubu aldım, zarfın ağzı açıktı, baktım:

– Okuyabilir miyim?

“Ben gittikten sonra okuyup beni çağırırsanız?” deyince, alışık olmadığım bir halle karşılaştığımı anladım, merakım büsbütün arttı:

– Oturabilirsiniz...

Yer gösterdim, oturdu. Mahcup bir tavrı vardı, mektubu okudum:

“Sevgili öğretmenim, sarhoş eşinizden ayrıldığınızı söylemiştiniz, istihareye yattım, sizinle evlenmemin hayırlı olacağını anladım, teklifimi kabul ederseniz sevinirim. Saygılarımla, Şeref.”

Katıla katıla güldüm. Öğrencilik yıllarımda böyle tekliflerle karşılaşmıştım, onlara kulak asmadım. Fakülteyi bitirip ekonomik bağımsızlığıma kavuşmak istiyordum. Öğretmenken de üstüme dikilen her göze aldırmadım, birine saplandım. Çok iyi bir çocuktuk; fakat içince başkalaşır, bazen aşkını ilan eder, bazen de tekme, tokat ne varsa sallardı. Kısacası yağmura benzerdi bazen sel olur her şeyi yıkıp alıp götürürdü, bazen de rahmetti. Bir insanın keyfine tabi olamayacağımı anlayınca onu sepetledim; şimdi bir baş belası daha çıktı. “Derse gireceğim, seninle bir gün bir çay içip bu mektubun hesabını sorarım” deyip onu da defettim.

Dağın eteğinde bir kafeteryada oturduk. Önümüzden geçen yol, şehiri hatırlatırken; bir yanda yükselen dağ, öte yanda uzanan ova ve uçsuz bucaksızmış gibi görünen bir kırdaki, küçücük bir konaklama yeri ve bir masada Şeref’le ben...

– Şeref, senden beş yaş büyüğüm...

– Biliyorum.

– Dulum...

– Biliyorum.

– Sen Asyalı’sın, ben Amerikalı...

– Biliyorum.

– Peki kuzum bu istihare de ne?

Belli ki hazırlıklı gelmiş, çantasından çıkardığı bir kitabı açtı okudu, cevap verdim:

– Sen Müslüman’sın, ben sadece Allah’a inanıyorum, kiliseyle de aram yok...

– Biliyorum.

– Sen camiye gidersin, ben gelemem...

– Biliyorum.

Güldüm “Biliyorum, biliyorum” diyen bu adam öğrenciyken pek de parlak değildi. Acaba birdenbire başıma erkek mi kesildi, lafı kısa kesiyordu: “Biliyorum...”

Neyse bu hal, benim için bir eğlenceydi; monoton dünyamı renklendirdi. Onunla görüşerek Asya’nın kapısını açtım; sonra kapatıp eve döndüm. Sahi, lokantanın parasını o ödemişti, arabasıyla beni evime kadar getirdi; arabadan inerek beni uğurladı. “Öğretmenim” diye hitap ediyordu. Barbar sandığım insanda bu centilmenlik... Hayret doğrusu!

Konuyu anneme açtım. “Bir kafirle mi?” diye cevap verdi. Neyse ona göre ben de kafirim, güldüm... Babam duysa somurtur, düşünür, filozofça laflar eder: “Bir insanın kendine yaptığı kötülüğü hiç kimse yapamaz. Fakat iyilik nedir? Birisi için iyi olan diğeri için kötü olabilir. Bu sebeple sosyal hayat karışıktır...” Zaten kardeşleri-

min de her biri bir telden çalar; yine de bir aileyiz. Şeref bu ailenin içine bomba gibi düşebilir. Fakat ben, evet ben...

Şeref'i eve getireceğim; annem tedirgin, babam gözetlemede...

Lacivert elbise, beyaz gömlek, sade bir kravat, elinde buket ve pasta kutusu... Bana göre Amerikalı'nın mukallidi bir adam, adam sayılır işte...

Niçin böyle şeylerle meşgulüm, diye canım sıkıldı.

Annemin ve babamın elini öptü, tam Asyalı... Sorulara kısa kısa cevaplar verdi. Annem Hıristiyanlık'tan, Şeref İslam'dan söz açmadı; ikisi de tel örgüyü aşır yasak bölgeye girmedi. Her ikisi de dinine bağlı, her ikisi de birbirine kafir gözüyle bakıyor; bana da tebessüm etmek düşünüyor. Ne de olsa ebeveynimin karşısında fakülte mezunu, doktorasını vermiş birisi var.

– Amerikan vatandaşlığına geçecek misin?

– Düşünmedim...

Babamın bunu sormasındaki gaye evliliğin hedefini anlamak içindi.

Neyse bombanın pimi çekilmeden tanışmayı tamamladık.

Annem sordu:

– Kızım kararlı mısın?

– Henüz değil...

Annem kızdı:

– Şimdi ki gençler de burnundan kıl aldırıyor, iki kelimeyle cevap veriyor, konuşsana be...

Ne konuşacağım? Ben, bir oyun oynuyorum... Tabii bunu içimden söyledim.

Dosyalarımı karıştırırken kadın yazarlar bölümüne takıldım.

Misyoner ana-babanın çocuğu olan Pearl Buck Amerika'da doğup Çin'de büyümüş. Evlendikten sonra Çin'de beş sene dolaşmış; aç kalmış, tehdit edilmiş. Doğu'yla Batı arasındaki farkı görmüş, yaşamış. Eserleri armağanlar kazanmış. Çinli için bir avuç pirincin önemi ve Amerika'da aile kavgaları... Bu acı gerçekleri tatmış...

Otuz dokuz yaşında ölen Charlotte Bronte ise üç roman yazabildi. Bir papazın kızıydı, bir rahiple evliydi. "Benim gerçekten bir dostum olsaydı, düşmanlarla dolu bir evde yaşayabilirdim" diyen bu dev kadın, dost bulamamanın ıstırapıyla kıvranmış...

"Hangi işe yaramaz çıkardı dünyada aşkın olduğunu?" diyen Rus şairi Anna Ahmatova, evlilik hayatını sürdüremediği gibi, Stalin zamanında da mahkûm olmuş.

Taylor Caldwell'in "Ölüm Hanedanı" beni çok duygulandırmıştı. O, karanlık bir âlemde yaşarken, dünyada ışık aramış...

Virginia Woolf iç dünyasında dolaşan, dış dünyaya dargın olan bir kadın. Matbaacılık, kitapçılık yapmış, kitaplarını kendi basmış, defalarca intihara teşebbüs etmiş ve İkinci Dünya Savaşı'nda altmış yaşındayken intihar etmiş... "Perde Arası" romanı yarım kalmış, onu da o şekilde yayınlamışlar. İntihar olayı kafama takıldı, takılıyor...

Bir erkek, bir kadını dansa kaldırır, onun yanındaki kadın dikili kalır. Bugün dans eden de yarın kavelyesini bekleyecek... "Hayır ben böyle olmamalıydım!" derken, baktım ellerim boşlukta kaldı.

Modern dünyanın kahredici ve umutsuz havası insanları iç dünyasına itiyor ve yazarlar, kendi dünyalarını yazıyor...

Ey cehennem, ateşin sönsün artık, biz burada cehennem hayatı yaşıyoruz.

Yalan mı?

Erkekler, hanımları çaya veya yemeğe davet eder; ama bizim yobazın böyle şeyler yapacağı yok, ister istemez onu yemeğe davet ettim. Bu adamı tanımak istiyordum, ağzı kokuyor mu? Ne bileyim nasıl birisi? O da beni tanısun, istemezse yol yakınken dönsün...

O akşam bizimkiler sinemaya gitmişti, evde kimsecikler yoktu. Şerefle konuştuk, şakalaştık ve yattık...

Hemen kalktı banyo yapıp elbisesini giyindi: “Rabb’im beni af et” diye ağladı.

Aaa bu da ne? Kocaman adam ağlar mı? Ağlayacak ne var? Bizim yapımız böyle, canımızın istediğini yapıyoruz. Bu hal, yaratana karşı neden suç olsun? O, bizi böyle yaratmış, biz de yarattığı gibi yaşıyoruz...

“Canlılar içinde sadece insan din sahibidir. Hayvanlar canının istediği gibi yaşar, insanlar dinin istediğini yapar...” demez mi?

Nevresimi üzerime çekip onu dinledim. Düpedüz bana hayvan demişti, ama bir gerçeği söylemişti. Gerçeği söylerken değneğin ucu bana değdi. Zaten bir maceraya atılmıştım, uçurumun kenarında yürüyordum... Elbisemi giymeden kalkıp oturdum:

- Niçin ağladınız?
- Nikâhsız evlenmek haramdır...
- Yani sen benimle evlensen, başkasıyla yemeğe gitmez misin?

– Allah korusun...

Şeref'e kanım kaynadı, bu adam sadece benim olacak...

Ayağa kalktı, mahcup bir çocuk gibi ellerini önünde bağladı: “İzin verirsen gideyim” dedi.

– Beni öpmeyecek misin?

– Haram...

Ellerimi böğrüme bastım, katıla katıla güldüm.

Hiçbir şey yemeden evden ayrıldı. Yatağımı düzelttim, karnımı doyurup mutfağı temizledim, televizyonu kapatıp pencereden baktım; dünya yerinde duruyordu.

Kahvemi yudumlarırken sigaramın dumanlarını seyrettim. Dinin organizmaya tesirini ilk defa gördüm. Organizmanın evet dediğine, din hayır diyor ve bu insan organizmanın emrine değil, dinin emrine uyuyor. Ben rahibi dinlerken bile “hep laf laf” derdim. Çünkü ona yaklaşısam İncil'i atıp bana sarılır...

Fakat bu delikanlı, acaba zikzak çizecek mi? Bugün böyle, yarın başka türlü olacak mı? Düşüncelerimi süpürüp çöplüğe atamam ki... Yalnızlığın dünyasında kendime bir arkadaş bulurum ümidiyle raftan bir kitap çekip aldım. Fakat Şeref dünyamı doldurmuş, okuduğumu anlamıyorum...

Annemin hatırı için kilisede, Şeref'in isteğine uyarak da evde nikah kıyılacaktı. İki dine göre iki nikah ve bir aile ortaya çıkacaktı. Beni en çok düşündüren tebrik edenlerin beni öpmesiydi. Bunu Şeref'e anlattığımda, “Bizim örf ve âdetimizde böyle şey yok. Herkesin önünde ben de seni öpemem” dedi. Anlıyorum Amerika'da Asya filmi çeviriyorduk... İyi ama “Beni öpmeyin” diye boynuma

bir levha asamam ki... Neyse buna da bir çare bulduk. Giyeceğim şapkanın üzerinden bir tül sarkıtacaktık, öpmek isteyenler tülü öpecekti veya öpmekten vaz geçecekti. Herhâlde Asya'ya gelin gittiğimi bilip davranışlarını değiştireceklerdi.

İki odası, bir salonu olan bir ev tuttuk. Bizimki her ne kadar hocam, öğretmenim dese de erkekliği tutup: “Eşyaya mahkûm olmayalım” diye talimat verdi. Eski evimden kalan eşyaları getirttim, ihtiyacımız olanları aldık, benim için önemli olan Şeref’le oynayacağım roldü. Her düşüncenin sonunda bir “Acaba?” vardı... Şüpheler içimi kemiriyordu...

İkinci talimatı aldım:

- Ben ne yaparsam sen de onu yapacaksın...
- Yani sen damdan atlarsan ben de atlayacak mıyım?
- Güzel bir mizah...

Güldü, yüzüme baktı ve anlattı:

– Ben içki içersen, sen de iç. Ben sigara içersen, sen de iç. Ben kız arkadaş edinirsem sen de edin. Ben plaja gidersem sen de git... Endişeyle, biraz da korkuyla sözünü kestim:

- Yani sen içki içecek misin?

İki elini kaldırdı:

– Allah korusun, asla, haramdır... Sigara da içmem... Kız arkadaş haram, plaja da gitmem...

Rahatladım ve sordum:

– Ben Müslüman değilim, İslam’a uymak zorunda mıyım?
– Her iyi insan İslam’a uyuyor demektir.
– Şimdi ben içki içmiyorum, içkiden nefret ediyorum, İslam’a uyuyor muyum?

– İslam içkiyi haram etmiş, İslamiyet’ten haberi olmayan birisi de içkiden nefret ediyor, ikisi bir noktada bütünleşmiş... Çünkü insanı yaratan Allah, İslamiyet’i göndermiş, bunun için iyi olmak isteyen her insan bilmeden İslam’ı yaşar.

Öğrencimin öğretmen olmasına güldüm:

– Kuzum, isteklerini şu kâğıda yazsana...

Bana göre bu yazılı bir imtihanı; o da kalemi, kâğıdı eline alıp yazdı:

1- İçki, sigara yok.

2- En yakın akrabam da olsa bir erkekle yalnız kalmak, gezmeye çıkmak yok.

3- Nereye gittiğimizi, ne yaptığımızı birbirimize söyleyeceğiz...

Bunları okuyunca:

– Zannettim ki Müslüman olacağız, çocuğumuza İslam ismi vereceğiz, kısacası Müslüman, İslamiyet, din deyip bir şeyler yazacaktın... Halbuki tabii ve genel kaideleri yazdın.

– İyi insan Müslüman olmasa da İslam’ı yaşar...

Evet yanılmamışım. Bozkırların ve geri kalmış ülkelerin çocuğu olan bu adam, bir şeyler biliyor ve anlatıyor; öğüdü yuvadan almış...

Sokağa çıktığımızda elimden tutmuyor, yetmişlik ihtiyarlar gibi tın tın yürüyoruz. Sevişen iki genci gösterdim:

– Bak ne güzel...

– Onlar karı-koca değil; karı koca olsalardı evde sevişirlerdi. Onlar, sokakta birbirlerini bulmuş sevişiyorlar... Sokakta sevişen yalnız bu gençler değil, kuşlar, kediler, köpekler hepsi sokakta sevişir... Medeni hayvanların sayısı oldukça fazladır.

Bu küçük adam, kocaman laflar ediyor, hayret...

Kapının açıldığını duydum. Bu, Şeref'ten başkası olamaz; evin anahtarı ikimizde var. Sigarayı saklamayı düşündüm, hem geç kalmıştım, hem de gereksiz. Bana baktı, mutfığa gitti, iki fincan kahveyle döndü:

– Kahveyle sigara daha iyi gidermiş, dedi.

Eğer kızmasaydı kahveyi benden beklerdi, kendisi getirdiğine göre kızmış...

– Sizi üzdüm mü?

– Koyunlar sigara içmezmiş...

– Yani sen koyun musun?

Başını eğdi, yine öğrenci tavrını takındı:

– Koyunun hiç kimseye zararı yok, acaba ben de zararsız bir insan olabilir miyim?..

– Anlıyorum, bu mereti içmekle sana zarar verdim...

Yine bir taş yuvarladı:

– Sigara içenler doktorların işini artırıyor, Azrail'in de işini kolaylaştırıyor.

Bu veciz cümleye bayıldım, hemen kül tablasına basıp sigarayı söndürdüm:

– Arkadaşım hediye etmişti, dayanamayıp bir tane yaktım...

Gözünü bir noktaya dikip mırıldandı: “Nefs-i emmareye itimat edilmez!”

Kalktım:

– Ne, ne?

– Nefs-i emmare, yani emreden nefis... Organlarımız sürekli bir şeyler ister; bu istek emirdir, o emre uyarız...

– Organlarımızı yaratan Allah değil mi?

– Evet.

– Öyleyse kötülükleri yaratan da Allah'tır...

– Allah'ın yarattıklarında kötülük yoktur, insanın yaptığı işlerde kötülük aranır...

– Açıkla...

– Tütünün yaratılmasında pek çok hayır bulunabilir; içmesek zararı olmaz.

– Canım istiyor?..

– Hayvanlar canının istediğini yapar, Müslümanlar da Allah'ın istediğini...

Bu ifade yenilir, yutulur gibi değildi. Bir an düşündüm ben öğretmen miyim, yoksa şu yobazın karısı mı?

Her şeyden önce öğretmenim, o da öğrencim, imtihana devam:

– Sigara ve içki içen Müslüman var mı, varsa bu gerçeği nasıl açıklarsın?

– Müslümanlar da insan...

– Yani hayvan...

Ayağa kalktı, öğrenci tavrını takındı:

– Hocam, biyolojide insan, memeli hayvanlar sınıfındandır...

– Aferin bu noktayı iyi yakaladın. Şimdi bu hayvanı nasıl insan edeceğiz değil mi?

– İslami iman, Müslüman'ı haramlardan geri çekip helale sevk eder.

Paketten sigaraları çıkardım, parçalayıp bıraktım. Bana dikkatlice bakan Şeref'e döndüm:

– Sana saygılı olduğum için...

– Çok çok teşekkürler...

– Yani imanın çeşitleri de mi var?

– Her ideoloji bir imandır; öyle bir iman ki onun uğruna hayatını verenler var...

Salonda dolaşmaya başladı; soğuyan kahvesini bir yudumda içti; artık o, bir öğrenci değil, savaş meydanında, mevzilerde dolaşan bir kumandandı:

– Buda'nın heykeline tapanlar, Hint'in öküzüne secde edenler, parayı her şeyin üstünde tutanlar, zevklerini tatmin için başkasının gözyaşında yelken açanlar, herkes, ama herkes imanlıdır. Herkes mutlaka bir şeye inanmıştır, böylece iman eksi ve artı rakamlar gibi ikiye ayrılır... Allah'a Müslümanca inanmak pozitif, diğerleri negatiftir.

– Sana bir aferin daha, benden yüz aldın. Demek ki insanlığın beşiği olan Asya'da daha çok fikir tohumları çiçek açacak.

Saat 17.00. Arabamla üniversiteye gidip Şeref'i aldım; gayem gölün kenarına gidip orada bir şeyler yemek, yeni yöreler, yeni insanlar görmektir. Şeref: “Sana yemek yapayım...” demez mi? Doğrusu sürprizdi bu. Markete uğrayıp et, patlıcan, soğan, biber aldık.

Hepsinden yarımşar kilo. Eve gelince kolları sıvadık, malzemeleri yıkadık, temizledik, sonra doğrayıp hepsini bir tencereye bastık. Yarım saat sonra yemeğimiz hazırды. “Böyle de yemek olmaz ama neyse tadına bakayım” dedim, hoşuma gitti. İki tabak üst üste yedim.

– Eee, artık sen evde otur, yemek falan yap ben de para kazanayım...

Gözlerime manalı manalı baktı:

– İnsanlar dünyayı tersine döndürdü, tabii biz de onlardan biriyiz, niye olmasın...

– Kadın, erkek eşit değil mi? Hep kadınlar ev işini yapacak erkekler para kazanacak değil ya... Bak, elinden de geliyor, işte otur evinde...

– Oturmayı otururum amma çocuk doğurma işini de bana yüklersen ne yapacağım?

Kaşığı masaya vurup bağırdım:

– Harika!

Bir, iki lokma daha attım:

– Şeref...

– Buyur hocam.

– Günlük tutuyorum, biliyor musun?

– Yooo.

– Neyse aklıma esen konuları yazıyorum, bunlar seninle ilgili...

– Ezip suyunu içersen şifa olur.

– Bakalım, başını ağrıtacak mı?

Peçeteyle ağzını sildi:

– Ben razıyım...

– İsmi hoşuna gitmeyebilir.